

סדר

תּוֹסֵפֶת א יוֹמִית

בְּהַגְהָה חֲדָשָׁה לְפִי גִסְחָאוֹת מְדִיקוֹת וּבִנְקוּד מְלֵא

בְּפִי תִקְנַת וְהַדְרַכַּת

מֶרֶץ מוֹחָרָאֵשׁ שְׁלִיטָא

הַלְמוּד לְשָׁבוּעַ פְּרִשֵׁת מוֹשֶׁפֶטִים (יט - כה שָׁבַט) תשע"ה

מִסְכַּת בְּבֵא בְּתָרָא (ה - יא)

יֵצֵא לְאוֹר עֶרֶב שֶׁבֶת קִדְשׁ לְסִדְר יִתְרוֹ תשע"ה

עַל יְדֵי תִלְמִידֵי מִתִּיבְתָא 'הַיְבֵל הַקִּדְשׁ' חֲסִידֵי בְּרַסְלָב

עִיר הַקִּדְשׁ יְרוּשָׁלַיִם תוֹנֵב"א

יום ראשון, יט שבט תשע"ה

לְמַדְתַּ כְּבָר אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי?

בבלי: כתבות ו. ירושלמי: מעשרות טז. רמב"ם: פֶּרֶק ח. גִּסְחַ הַהֲגָדָה. הלכות שופר וסָפָה ולולב פֶּרֶק א-ב.

מִסְכַּת בָּבָא בִּתְרָא פֶּרֶק הַמִּישִׁי

א. אַרְבַּע מִדּוֹת בַּמּוֹכְרִין. בַּמָּה דְבָרִים אָמוּרִים? בְּמַדָּה שְׁאִינָה שֶׁל שְׁנִיָּהֶם. אָבֵל אִם הָיָה מְדָה שֶׁל אֶחָד מֵהֶן – רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן קָנָה. בַּמָּה דְבָרִים אָמוּרִים? בְּרֵשׁוֹת הֶרְבִּים, אוּ בְּחֶצֶר שְׁאִינָה שֶׁל שְׁנִיָּהֶם. בְּרֵשׁוֹת הַלּוֹקָח, בֵּינָן שֶׁקֶבֶל עָלָיו – הָרִי זֶה קָנָה. בְּרֵשׁוֹת הַמּוֹכֵר, עַד שְׁיִגְבִּיָּה אוּ עַד שְׁיּוֹצִיא מִרֵּשׁוֹת הַבְּעָלִים. בְּרֵשׁוֹת הַמּוֹפְקֵדִין אֶצְלוֹ, עַד שְׁיִקְבֵּל עָלָיו אוּ עַד שְׁיִשְׁכִּיר אֶת מְקוֹמוֹ. אֵימָתִי אָמְרוּ: 'מִטְּלָטְלִין נִקְנִין בְּמִשִּׁכָּה?' בְּרֵשׁוֹת הֶרְבִּים, אוּ בְּחֶצֶר שְׁאִינָה שֶׁל שְׁנִיָּהֶן. בְּרֵשׁוֹת הַלּוֹקָח, בֵּינָן שֶׁקֶבֶל עָלָיו – הָרִי זֶה קָנָה. בְּרֵשׁוֹת הַמּוֹכֵר – עַד שְׁיִגְבִּיָּה אוּ

עד שיוציאו מרשות הבגלים. ברשות זה שמפקד אצלו - עד שיקבל עליו, או עד שישפיר לו את מקומו:

ב. עד שלא נתמלאת המדה נשברה מדה - נשברה למוכר. משנתמלאת מדה - נשברה ללוקח. רבי יהודה אומר: אם היה סרסור ביניהן, נשברה חבית - נשברה לסרסור. מודים חכמים לרבי יהודה: בזמן שהצלוחית ביד התינוק, והגנני מערה לתוכה שמן, ונפלה ונשברה - שחייב על השמן ופטור על הצלוחית. ואם הטה צלוחית ושברה - חייב אף על הצלוחית. ורבי יהודה פוטר שעל מנת כן שלח בנו אצל חנוני, על מנת שיאבד את האיסר וישבר את הצלוחית:

ג. מקום שנהגו להשפיע - משפיע לו כל צרכו, עד שלא נתמלאו אחורי מדה ושולי מדה להכריע - מכריע לו כל צרכו. רבי נתן אומר: טפח מלא החוט המאוננים, וכטורטני - טפח שהן שני טפחים בלה; דברי רבי. רבי נתן אומר: כל המושקלות שאמרו בשעור למאן - כף שעור להכריען. מקום שנהגו שלא להשפיע ושלא להכריע - נותן לו גירומין. אחד

לְעֲשֶׂרָה בֵּלֶת, וְאֶחָד לְעֲשָׂרִים בְּיָבֵשׁ. הַמּוֹכֵר בְּפִקְטוֹנֵי – כָּל הַשְּׂוִפְעִין הָרִי הֵן שֶׁל מוֹכֵר. הַמּוֹכֵר בְּקַטְלוֹן בְּשׁוּק, מִשְׁקִין שֶׁבְּאַחֲרֵי מִנְיֻקוֹת – הָרִי הֵן שֶׁל לֹקֵחַ. וְלֹא יֵחָא מְעַרְה מִן הַחֲבִית, אֲלֵא קוֹנֵחַ מִן הָאֲגוּן. וְשָׁמֹן שֶׁקָּרַשׁ – אֵין מִפְּשִׁירֵין אוֹתוֹ. אֵין הַנְּגוּנֵי רִשְׁאֵי לֹא לְהַרְתִּיעַ אֶת הַמּוֹדֵה, וְלֹא לְהַקְפִּיצָה וְלֹא לְנִטּוֹתָהּ, וְלֹא לְהוֹשִׁיבָה עַל צַדָּה, וְלֹא יַעֲשֶׂה קְנֵי מֵאֲזַנִּים אֲרוּךְ מִצַּד אֶחָד וְקָצֵר מִצַּד אֶחָד. וְלֹא יַעֲשֶׂה אֶת הַמְּחֻק עֵבֶה מִצַּד אֶחָד וְצֵר מִצַּד אֶחָד. וְלֹא יֵחָא מְעַרְב מִים בֵּינָן, מִי בִלְקִיֵּא בְּשָׁמֹן, מִי מְעִין בְּדָבָשׁ, סִלְת בְּדָבָשׁ, וְחֻמִּין בְּשָׁמֹן, חֻמִּין בְּמֹזֶר, חוֹל בְּפוֹל, עֲלֵי גַפְנִים בְּפִלוֹן, חֵלֶב הַמּוֹזֶר בְּקַטָּף, סִיקְרָא בְּצִיּוֹר, וְכִסְפוֹרָא בְּפִלְפִלִין. הַנְּגוּנֵי מְקַנְחַ מִדּוֹתָיו שֶׁל שָׁמֹן פֶּעַם אַחַת בְּשַׁבָּת, וְשֶׁל יַיִן מִשְׁעֲשֶׂה שְׁלֵיָא, וְלֹא יֵחָא נוֹתֵן מִדּוֹתָיו וּמְשַׁקְלוֹתָיו בְּמִלַּח מִפְּנֵי שֶׁהֵן חֲסִרִין, שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים כה): 'כִּי תוֹעֵבֶת ה' וְגו' כָּל עוֹשֶׂה אֱלֹהִי:

ד. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי עֲקִיבָה: הָרִי הוּא אוֹמֵר (וַיִּקְרָא יט): 'מֵאֲזַנֵּי צֶדֶק' וְגו', אָדָם מוֹכֵר לְחִבְרוֹ לְגִין וְחֲצֵי רְבִיעִית וְשְׂמִינִית, וְכִשְׁהוּא בָּא עִמּוֹ לְחֻשְׁבוֹן, לֹא יֵאמַר לוֹ: 'מַלְא לִי אֶת

המדה הזאת, 'מחול לי את הקרטוב הזה, שאין האמנת
 המדות תלויה בבריות, והמקום הוחל שמו עליהן. ולא יעשה
 משקלותיו של עץ של אבר ושל קיספורן ושל מתכת, אלא של
 זכוכית. הנה מבקש עשר ליטרין, לא יאמר לו: 'שקל לי כל
 אחת ואחת בפני עצמה מפני הבריעות, אלא 'שקל לי בלן
 באחת'. הנה מבקש ממונו שלשה רביעי ליטרא - שוקל לו
 ליטרא ונוטל ממנה רביע ליטרא. הנה מבקש ממונו חצי
 ליטרא - שוקל לו ליטרא ונוטל ממנו חצי ליטרא. רביע
 ליטרא - שוקל לו רביע ליטרא. הנה מבקש ממונו תרקב -
 מודד לו בסאה ונוטל ממנו תרקב. הנה מבקש ממונו ארבעה
 קבין - מודד לו בסאה ונוטל ממנו מארבעת קבין. הנה מבקש
 ממונו קבין נותן לו קבין. לא יעשה אדם מדה חסרה או מדה
 יתרה בתוך ביתו, מפני שמרמה בו את אחרים. בכל מקום הן
 עושין תרקב וחצי תרקב, קב וחצי קב, רבע תמוז וחצי תמוז,
 ועוקלא הין, וחצי הין, ושלישית הין, ורביעית הין, ולוג וחצי
 לוג, ורביעית, ושמינית, וחצי שמינית, ואחד משמונה
 בשמינית, וזה הוא קרטוב. פרוטית שאמרו, אחד משמונה

ו _____ שְׁעוּרִים יוֹמִיִּים לַיָּמֵי שָׁבוּעַ פְּרָשַׁת יִתְרוֹ: י"ט – כ"ה שָׁבַט, תשע"ה

פְּרוּמֹת לְאִסָּר. אִסָּר – אֶחָד מֵעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה לְדִינָר. שֵׁשׁ
מָעָה – כֶּסֶף דִּינָר. מָעָה כֶּסֶף – שְׁנֵי פּוּנְדִיּוֹן. פּוּנְדִיּוֹן – שְׁנֵי
אִסָּרִים. אִסָּר – שְׁנֵי מִסְמָסִין. מִסְמָס – שְׁנֵי קוּנְטָרִיסִין.
קוּנְטָרִים – שְׁתֵּי פְּרוּמֹת. רֶבֶן שְׁמֻעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר: פְּרוּמָה
שְׂאֵמְרוּ – אַחַת מִשְׁשׁ פְּרוּמֹת לְאִסָּר. שְׁלֹשׁ הַדָּרְסִין מָעָה. שְׁנֵי
הִנְצִין – הַדָּרִים, שְׁנֵי שְׁמִינִית הִנְיָן, וְשְׁתֵּי פְּרוּמֹת שְׁמִין. אֵין
מִשְׁתַּכְּרִין לֹא בְּבִיצִים וְלֹא בַּפְּרוֹת פְּעֻמִּים; דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְחֻכָּמִים מִתִּירִין:

יוֹם שְׁנֵי, כ' שָׁבַט תשע"ה

לְמַדְתָּ כָּבֵר אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

בְּבָלִי: כְּתוּבוֹת ז. יְרוּשָׁלַּיִם: מַעְשָׂרוֹת יז. רַמְבַּ"ם: הַלְכוֹת שׁוֹפָר וְסָפָה וְלוּלָב פָּרָק ג, ד, ה.

מִסְפַּקְתָּ בָּבֵא בַתְּרָא פָּרָק שִׁשִּׁי

א. המוזכר זרעוני גנה לחברו, זרעים הנאכלין, זרע ולא צמח, רבי יהודה אומר: נותן לו דמי הזרע ולא דמי הוצאה. אמרו לו: תרבה מבקשים אותם לדברים אחרים.

ב. המוזכר פרות לחברו – הרי זה מקבל עליו רבע מנפת פיגים לסאה. שעורים – מקבל עליו רבע קטנית. קשואין – מקבל עליו עשר מארות למאה. קנקנין – מקבל עליו עשר נאות פנוסות פנוסות מגפרות למאה. יתר על כן, בכלן – מחזיר לו את השאר ונוטל ממונו דמים. הלוקח קנקנין מחברו ונמצאו פנוסות, ונשתברו – חייב להעמיד לו דמי קנקניו, אבל לא דמי יין. המוזכר יין לחברו סתם – חייב באחריותו עד הפסח. מבסם – חייב באחריותו עד עצרת. נתישן – חייב באחריותו עד תהג. המוזכר מרתף לחברו סתם, בזה אמרו: מקבל עליו עשר קוססות למאה.

ג. 'חבית של יין אני מוזכר לך' – נותן לו יין יפה. 'חבית של יין זו אני מוזכר לך' – נותן לו יין המתקבל בתנות. 'חבית זו אני מוזכר לך' – אפלו חמין הגיעו. 'מאה חביות של יין אני

מוכר לְדָ' - נוֹתֵן לוֹ יֵין יָפֵה כָּרֵב יֵין הַנִּמְכָּר בְּאוֹתוֹ מְקוּם.
'מֵאֵה חֲבִיזוֹת שֶׁל יֵין אֵלּוֹ אֲנִי מוֹכֵר לְדָ' - נוֹתֵן לוֹ יֵין יָפֵה כָּרֵב
יֵין הַנִּמְכָּר בְּאוֹתוֹ חֲנוּת. 'מֵאֵה חֲבִיזוֹת אֵלּוֹ אֲנִי מוֹכֵר לְדָ' -
אִפְלוֹ חֲמוֹץ הַגֵּיעוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אָמַר: הַמוֹכֵר יֵין
לְחֵבֵר וְנִמְצָא קוֹסֶם - הַגֵּיעוּ. נִסְכּוֹ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ - יֵצֵא.
עֲשָׂאוּ תְרוּמָה וַתְּרוּמַת מַעֲשֵׂר - יֵצֵא. שְׁתֵּה מִמֶּנּוּ נְזִיר - הָרִי
זֶה לֹאֲקָה אֶת הָאֲרֻכָּעִים:

ד. גְּשָׁמִים הַיּוֹרְדִין בֵּין הַגְּתוֹת, אִם מִכַּת מְדִינָה הִיא - אֵין
צָרִיד לְהוֹדִיעוֹ. וְאִם אֵין מִכַּת מְדִינָה הִיא - צָרִיד לְהוֹדִיעוֹ. לְקַח
הַיִּמְנוֹ לָגִין וְחֲצִי לָגִין, רַבִּיעִית וּשְׁמִינִית - לֹא יִשְׁקָה מֵהֵן
לְחֵמְרֵיו לְפוֹעֵלָיו, וְלֹא כֹל מִי שֵׁישׁ לוֹ עָלָיו טַעֲנַת מְזוֹנוֹת, אֲלֵא
אִם בֶּן הוֹדִיעוֹ. הֵיךְ הוֹלֵךְ לְבֵית הָאֵבֶל וּלְבֵית הַמִּשְׁתֶּה, הֵיךְ
בְּיָדוֹ לָגִין שֶׁל יֵין הַמִּתְקַשְׁקֵשׁ - לֹא יִמְלֹאֵנוּ מִיֵּם, מִפְּנֵי שְׁפוּעֵנוּ
טַעֲנַת הַנֶּסֶם. וְאִם הֵיךְ חֵבֵר עִיר - הָרִי זֶה מִתֵּר. הֵיךְ רַבִּי מֵאִיר
אָמַר: לֹא יִסְרַב אָדָם בְּחֵבֵרוֹ שִׁיאֲכַל אֲצֵלוֹ, וְיוֹדֵעַ בּוֹ שְׂאִינוֹ
אוֹכֵל. וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ בְּתַקְרָבָת, וְיוֹדֵעַ בּוֹ שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל. וְלֹא
יִפְתַּח לוֹ חֲבִיזוֹת מְכוּרוֹת לְחֲנוּנֵי, מִפְּנֵי שְׁפוּעֵנוּ טַעֲנַת הַנֶּסֶם. וְאִם

הודיעו מתחלה, או שהיה מבקש לבזר לו את היפה - הרי זה מתר. לא ישלח אדם לחברו חבית של יין ויפן על פיה שמו, מפני הסכנה.

ה. הלוקח פלים לשלח לבית חמיו, ואמר: 'אם נתקבלו מפנינו - הריני נותן לך דמיהן, ואם לאו - הריני נותן כד וכד'. נטלו הימנו בהליכה - חיב לשלם. בחזירה - הרי הוא כנושא שכר. סומכום אומר: המוכר חלק לחברו בכאר - אין פחות מרובע. בחבית - אין פחות משמנה. בקדרה - אין פחות משנים עשר. בטפוח - אין פחות מששה עשר. 'פרדסי אני מוכר לך', אף על פי שאין בו אילנות - הגיעו, שלא אמר לו אלא שמו. 'כרמי אני מוכר לך', אף על פי שאין בו גפנים - הגיעו, שלא אמר לו אלא שמו. 'בית כור אני מוכר לך', בין שהוא כבית עשרים סאה ובין שהוא כבית ארבעים סאה - הגיעו, שלא אמר לו אלא שמו. 'בית כור הפקף גדר אני מוכר לך', בין שהוא כבית עשרים סאה ובין שהוא כבית ארבעים סאה - אין לו אלא עד מקום הגדר.

ו. אין מוֹצִיאִין לְאֲכִילַת פְּרוֹת מִנְּכָסִין הַמְּשֻׁעָבְדִין, מִפְּנֵי תַקּוּן הָעוֹלָם. בֵּיצֵד? גֹּזֵל הַיִּמְנֹו שָׂדֶה וְאֲכָלָהּ, וְהָרִי הִיא יוֹצֵאָה לְפָנָיו – גּוֹבָה אֶת תַּקְּרָן מִנְּכָסִים מְשֻׁעָבְדִים. וְלְאֲכִילַת פְּרוֹת – אֵינֹו גּוֹבָה אֶלָּא מִנְּכָסִים בְּנֵי חוּרִין. וְאֵין מוֹצִיאִין לְשִׁבַּח קְרַקְעוֹת וְלִמְזוֹן הָאֵשָׁה וְהַבְּנוֹת, מִפְּנֵי תַקּוּן הָעוֹלָם. בֵּיצֵד? לָקַח הַיִּמְנֹו שָׂדֶה וְהִשְׁבִּיחָהּ, וְהָרִי הִיא יוֹצֵאָה לְפָנָיו – גּוֹבָה מִנְּכָסִים הַמְּשֻׁעָבְדִים. וְשִׁבַּח קְרַקְעוֹת – אֵינֹו גּוֹבָה אֶלָּא מִנְּכָסִים בְּנֵי חוּרִין. בְּמַה דְּבָרִים אֲמוּרִים? בְּזִמְן שְׁקָדִם מְקַחוּ שֶׁל זֶה לְשִׁבְחוֹ שֶׁל זֶה. אֲבָל אִם קָדִם שִׁבְחוֹ שֶׁל זֶה לְמְקַחוֹ שֶׁל זֶה – זֶה וְזֶה אֵינֹו גּוֹבָה אֶלָּא מִנְּכָסִים בְּנֵי חוּרִין. זֶה אוֹמֵר: 'שִׁבְחֵי קָדִם'. וְזֶה אוֹמֵר: 'מְקַחֵי קָדִם' – הַמוֹצִיא מִחֲבָרוֹ עָלָיו הִרְאִיָּה.

ז. אֵלֹו וְאֵלֹו שְׁתֵּיוֹ אוֹמְרִים גּוֹבְתָהּ שֶׁל מְעָרָה – אַרְבַּע אַמּוֹת, בּוֹכִין שֶׁל בְּנִין – שְׁבַעַה טַפָּחִים, וְטַפַּח לְכַפָּת. עוֹשֶׂה חֶצֶר עַל פִּי מְעָרָה שֵׁשׁ עַל שֵׁשׁ מְלֵא מְטָה, אַחַת מְבָאֵן וְאַחַת מְבָאֵן, וּפּוֹתַח לְתוֹכָהּ שְׁתֵּי מְעָרוֹת. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר: אַרְבַּע מְאָרְבַּע

רוחנותיה. רבי יהודה אומר: בפלע הבא בידיים - פותח את שתיקן מרוח אחת. אמרו לו: אי אפשר לבן¹:

ח. 'קנטינר אני מוכר לך' - הרי זה מעמיד לו שתים עשרה על שתים עשרה. בין שאמר לו: 'בית פור עפר אני מוכר לך'. ובין שאמר לו: 'בבית פור עפר אני מוכר לך' - הרי זה מקבל עליו חריץ וכן חריץ, ומחיצת גדר שבינו לבין חברו. 'בית פור עפר אני מוכר לך הן חסר והן יתר'. אפלו פחת רבע לסאה, או הותר רבע לסאה שהן שבעת קבין ומחצה לפור - הגיעו. פחות מכך או יתר על כן - מחזירין זה לזה. מהו מחזיר לו? מעות, בדרך שלקח המעות. ואם רצה - מחזיר לו קרקע. 'בית פור עפר אני מוכר לך בסימניו במצוריו, אפלו פחת שתות או הותר שתות, שום תדינין - הגיעו. פחות מכך, או יתר על כן - מחזירין זה לזה. מהו מחזיר לו? מעות, בדרך שלקח הימנו. ואם רצה - מחזיר לו קרקע:

¹ אי אפשר לעשות מרוח אחת (גירסת ה'מנחת בבורים').

יב _____ שְׁעוּרִים יוֹמִיִּים לַיָּמֵי שְׁבוּעַ פְּרִשְׁת וַתְּרוּ: י"ט – כ"ח שֶׁבַט, תשע"ה

ט. האומר לחברו: 'חצי שדי ובית לתך אני מזכר לך' – משמנין ביניהן ונוטל חצי שדה ובית לתך. אומר לזה: 'חצי שדי ובית לתך אני מזכר לך'. ולזה אומר: 'חצי שדי ובית לתך אני מזכר לך' – משמנין ביניהן, זה נוטל חצי שדהו וזה נוטל חצי שדהו. לזה אומר: 'בצפון'. ולזה אומר: 'בדרום' – משמנין ביניהן, זה נוטל בצפון וזה נוטל בדרום. 'בית לתך פלפי צפון אני מזכר לך' – נותן לו בית לתך פלפי צפון. 'בית זרע יד' – מעמיד לו בית זרע יד.

יום שלישי, כא שבט תשע"ה

למדת כּבֵר אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

בבלי: כתבות ח. ירושלמי: מעשרות יח. רמב"ם: הלכות שופר וסכה ולולב פּרָק ו, ז, ח.

מסכת בבא בתרא פּרָק שְׁבִיעִי

א. כל שהוא לפנים מחברו – הוא קודם את חברו. ונתלה משמשת והולכת ועולה אפילו עד ראובן. האחין זה את זה, והאחיות זו את זו, האחין את האחיות, והאחיות את האחין – נוחלין ומנחילין. ממזר מזריש את קרוביו. עובד פוכבים ועבד תבא על בת ישראל, אפלו חזר העובד פוכבים ונתגיר, עבד ונשתחרר – נכסיו פנכסי הגר וכנכסי עבד משחרר – כל הקודם בהן זכה. נאמנת חיה לומר: 'זה יצא ראשון'. אימתי? בזמן שאין שם ערעור, אבל יש שם ערעור – הרי זה אינה נאמנת. רבי אלעזר אומר: אם החזקה על אומדה – נאמנת. ואם לאו – אינה נאמנת. היו מחזקין בו שהוא בכור, ובשעת מיתה אומר: 'איני בכור' – אינו נאמן. מחזקין בו שאינו בכור, ובשעת מיתה אומר: 'בכור הוא' – אינו נאמן. היו מחזקין בו שהוא בכור, ובשעת מיתה אומר: 'בכור הוא' – נאמן. היו מחזקין שהוא בנו, ובשעת מיתתו אומר: 'בני הוא' – נאמן. היו מוחזקין בו שהוא בנו, ובשעת מיתתו אומר: 'אינו בני' – אינו נאמן. שאין בנו, ובשעת מיתתו אומר: 'בני הוא' – נאמן. היו מחזקין בו שהוא בנו, ובשעת מיתתו אומר: 'אחי הוא' – אינו

נְאֻמָּן. הֵיוּ מְחֻזְקִין בּוֹ שֶׁהוּא עֲבָדוֹ, וּבְשַׁעַת מִיתָתוֹ אָמַר: 'בְּנֵי הוּא' – נְאֻמָּן. הִיָּה עוֹמֵד בֵּין הַמוֹכְסִין, אָמַר: 'בְּנֵי הוּא' וְחֹזֵר וְאָמַר: 'עֲבָדֵי הוּא' – נְאֻמָּן. 'עֲבָדֵי הוּא' וְחֹזֵר וְאָמַר: 'בְּנֵי הוּא' – אֵין נְאֻמָּן.

ב. אֵין הַבְּכוֹר נוֹטֵל פִּי שָׁנִים בְּשִׁבְחָ שֶׁהַשְּׂבִיחוֹ נְכֻסִים לְאַחַר מִיתַת אָבִיהֶם. רַבִּי אֹמֵר: אֹמֵר אָנִי, שֶׁהַבְּכוֹר נוֹטֵל פִּי שָׁנִים בְּשִׁבְחָ שֶׁהַשְּׂבִיחוֹ לְאַחַר מִיתַת אָבִיהֶם, שְׂאֵף שְׁלֹו הַשְּׂבִיחַ בְּשִׁלְהֵן. בִּיצֵד? הִיָּתָה לוֹ בְּהִמָּה מַחְפָּרַת וּמִשְׁפָּרַת אֲצֵל אַחֵרִים, וּפְרָה רוּעָה בְּאַפֵּר – הַבְּכוֹר נוֹטֵל פִּי שָׁנִים. וְאֵין נוֹטֵל פִּי שָׁנִים בְּזוּרְעַ וְחֻלְחָיִים וְחֻקְבָּה. רַבִּי אֹמֵר: כָּל דְּבַר שֶׁלֹא פִּלְפְּלוּ בּוֹ יְתוּמִים לְאַחַר מִיתַת אָבִיהֶן – הַבְּכוֹר נוֹטֵל פִּי שָׁנִים. וְחֻקְמִים אֹמְרִים: אֵין נוֹטֵל פִּי שָׁנִים אֶלָּא בְּכָל אֲשֶׁר יִמָּצֵא לוֹ. אָבֵל בְּנָה בְּנִין, נְטַע נְטִיעוֹת – הַכֵּל שְׁוִין שְׁנוֹטֵל פִּי שָׁנִים. בִּיצֵד נוֹטֵל פִּי שָׁנִים? יִרְשׁ שְׁטָרֵי חוֹב – נוֹטֵל פִּי שָׁנִים. יִצְאוּ עָלָיו שְׁטָרֵי חוֹב – נוֹתֵן פִּי שָׁנִים. וְאֵם אָמַר: אֵי אֶפְשֶׁר שֶׁלֹא לְטוֹל וְשֶׁלֹא לְתֵן – הָרְשׁוֹת בִּידוֹ. בִּיצֵד אֵינוֹ נוֹטֵל בְּרֵאוֹי בְּבַמְחֻזְקָ? מֵת אָבִיו בְּחַיֵּי אָבִיו – נוֹטֵל פִּי שָׁנִים מִנְכָסֵי אָבִיו, וְאֵין נוֹטֵל פִּי שָׁנִים מִנְכָסֵי

אָבִי אָבִיו. וְאִם הָיָה אָבִיו בְּכוֹר – אִם נוֹטֵל פִּי לְשָׁנִים מִנְּכֶסֶי
אָבִי אָבִיו.

ג. בְּנוֹת צִלְפָּחָד – נָטְלוּ שְׁלֹשָׁה חֲלָקִין בְּנַחֲלָה, חֶלֶק אָבִיהֶן
שֶׁהָיָה מִיּוֹצְאֵי מִצְרַיִם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר: אִם חֶלֶק
אָחִי אָבִיהֶן, לְפִי שְׁלֹא נִתְּנָה הָאָרֶץ אֶלָּא לְיוֹצְאֵי מִצְרַיִם, וְלֹא
נִתְּחַלְקָה אֶלָּא לְעוֹמְדִים בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב. יִרְשׁ הַשֵּׁבֶט אֶת שְׁבִטּוֹ,
וְחֹזֵר הַשֵּׁבֶט וְיִרְשׁ אֶת הָרְאוּי לוֹ. בֵּיצַד? שְׁנֵי אַחִין שֶׁהָיוּ מִיּוֹצְאֵי
מִצְרַיִם, לְאֶחָד יֵשׁ לוֹ תְּשׁוּעָה בָּנִים, וְלְאֶחָד יֵשׁ לוֹ בֶּן אֶחָד,
וְלִפְנֵיהֶן בֵּית חַמֻּשֶׁת כּוֹרִין, תְּשׁוּעָה – נָטְלוּ בֵּית לִתְּוָה, וְאֶחָד –
נוֹטֵל בֵּית לִתְּוָה. הַחֹזִירוֹם לְאֲבוֹתֵיהֶם, חֹזְרוּ אֲבוֹת וְהוֹרִישׁוּ אֶת
הַבָּנִים, תְּשׁוּעָה – נָטְלוּ מִחֻצָּה, וְאֶחָד – נָטְל מִחֻצָּה. רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן אֱלִיעֶזֶר אָמַר: אִם נִתְּחַלְקָה הָאָרֶץ לְיוֹצְאֵי מִצְרַיִם. בֵּיצַד?
הָיָה מִן הַיּוֹצְאִין מִמִּצְרַיִם הָעוֹמְדִים בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב – הוּא נוֹטֵל
שְׁנֵי חֲלָקִים מִיּוֹצְאֵי מִצְרַיִם, וְלֹא מִן הָעוֹמְדִים בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב.
מִהָעוֹמְדִים בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב וְלֹא מִיּוֹצְאֵי מִצְרַיִם – נוֹטֵל חֶלֶק
אֶחָד. הַמֵּתְאוֹנְנִים, וְהַמְרַגְלִים, וְעֵדְתוֹ שֶׁל קָרַח – לֹא נָטְלוּ
בְּאָרֶץ חֶלֶק. אֲבָל הַבָּנִים – יִרְשׁוּ בְּזִכּוֹת אֲבוֹת אֲבוֹתֵיהֶם,

ובזכות אבות. וכן הִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֶעָזֶר אוֹמֵר: יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב – נָטְלוּ שְׁלֹשָׁה חֲלָקִין בְּנַחֲלָה, שָׁחַן מִיּוֹצְאֵי מִצְרַיִם וּמִן הָעוֹמְדִים בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב, וְשָׁנְטְלוּ מְרַגְלִים חֲלָקִין נָטְלוּ יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב. חֲלָק הַמִּתְאֻנְנִים וְעֵדְתוֹ שֶׁל קָרַח – נָפַל לְאִמְצַע, וְהַבְּנִים נָחְלוּ לְעֶצְמוֹ. וְכִשֶּׁם שֶׁהָבֵן קוֹדֵם אֶת הַבֵּת בְּנִכְסֵי הָאָב, כִּדּוּ קוֹדֵם הָבֵן בְּנִכְסֵי הָאִם. רַבִּי אֱלֶעָזֶר בְּרַבִּי יוֹסִי אָמַר מִשֵּׁם רַבִּי זְכַרְיָה בֶּן תַּקְצָב, וְכֵן הִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה אִישׁ כֶּפֶר אֵיפֹס אוֹמֵר מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֶחָד הָבֵן וְאֶחָד הַבֵּת – שְׁוִין בְּנִכְסֵי הָאִם.

ד. הָאוֹמֵר: 'יְחַלְקוּ בְּנֵי נִכְסֵי' וְהִיָּה שָׁם בְּכוֹר, אִם זָכוּ בְּנִכְסִים בְּחַיֵּי הָאָב – אֵין נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם, וְאִם לֹא – נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם. הָאוֹמֵר: 'תָּנוּ מֵאֲתֵימ דִּינָר לְפְלוּנִי בְּנֵי בְכוֹר כְּרָאוּי לֹא' – נוֹטֵלֵן וְנוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם. 'בְּכֹוֹרְתוֹ' – יָדוּ עַל הָעֲלִיזוֹנָה, רוֹצֵה נוֹטֵלֵן, וְרוֹצֵה נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם. הָאוֹמֵר: 'תָּנוּ שְׂדֵה פְלוּנִית לְפְלוּנִית אֲשֶׁתִּי כְּרָאוּי לָהּ' – נוֹטֵלֵת וְנוֹטֵלֵת כְּתִבְתָּהּ. 'כְּתִבְתָּהּ' – יָדָה עַל הָעֲלִיזוֹנָה, רוֹצֵה נוֹטֵלֵת, רוֹצֵה נוֹטֵלֵת כְּתִבְתָּהּ. הָאוֹמֵר: 'תָּנוּ מֵאֲתֵימ דִּינָר לְפְלוּנִי בְּעַל חוּכֵי בְּחוּבוֹ כְּרָאוּי לֹא' – נוֹטֵלוּ וְנוֹטֵל

עוד מאתים דינר בחובו. 'בחובו' - אין לו אלא בחובו. היתה לו שדה עשויה אפותיקי לאשה בכתבתה, ולבעל חוב בחובו, ואמר: 'תנו שדה פלונית לפלונית אשתי בכתבתה, ולפלוני בעל חובי בחובו' - נתקבלו שלהן וידן על העליונה.

ח. האומר: 'תנו חלק' - יירש עם הבנים. 'בכורה' - אין נוטל פי שנים. האומר: 'יורישני פלוני' - לא אמר כלום. 'תנו נכסי לפלוני' - דבריו קימין. כתב ירושה מלמטה ומתנה מלמעלה, ירושה מלמעלה ומתנה מלמטה, ירושה מכאן ומכאן מתנה באמצע, הואיל והזכיר שם מתנה - דבריו קימין. רבי יוחנן בן ברוקא אומר: אם אמר על מי שראוי לו ליורשו - דבריו קימין. על מי שאינו ראוי לו ליורשו - אין דבריו קימין. ביצד? אומר על בת הבן בין הבנים ועל בן הבת בין הבנות - דבריו קימין. על הבת בין הבנים, ועל האח בין הבנות - לא אמר כלום.

יוֹם רְבִיעִי, כַּב שְׁבַט תשע"ה

לְמַדַּת כְּבָר אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

בבלי: פתבות ט. ירושלמי: מעשרות יט. רמב"ם: הלכות שקלים פרק א, ב, ג

מִסְפַּקַת בְּבֹא בַתְּרָא פֶּרֶק שְׁמִינִי

א. הַבּוֹתֵב נִכְסָיו לְאַחַר וְהָיָה בְּהֵן, וְהָיָה בְּהֵן עֲבָדִים, אִם עַל פִּי שְׁאֵמֵר הִלָּה: 'אִי אֶפְשִׁי בְּהֵן' – הָרִי אֵלַי אוֹכְלִין בְּתְרוּמָה. רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: בְּהֵן שְׁאֵמֵר הִלָּה: 'אִי אֶפְשִׁי בְּהֵן' – זָכוּ בְּהֵן הַיּוֹרְשִׁין. הַבּוֹתֵב נִכְסָיו לְעֶשְׂרָה, בֵּין שְׁזָכָה אֶחָד מֵהֶן, וּבֵין שְׁזָכוּ בְּלֶן – זָכוּ בְּלֶן. כֶּתֵב וְהֵעֵלָה לָהֶם בְּעֶרְכִים – זָכְתָה לָהֶן הָעֶרְכִים. הַמוֹצִיא עֶשְׂרָה עֲבָדִים בְּנֵי חוּרִין, בֵּין שְׁיָצָא אֶחָד מֵהֶן, וּבֵין שְׁיָצָאוּ בְּלֶן – יָצָאוּ בְּלֶן. כֶּתֵב וְהֵעֵלָה לָהֶן בְּעֶרְכִים – זָכְתָה לָהֶן הָעֶרְכִים. הָאוֹמֵר: 'תָּנוּ שְׂדֵה פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי, וְאִם מֵת פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי' – רָאוּשׁוֹן אוֹכֵל פְּרוֹת, וְאִם מֵת – יִתְּנוּ לְשָׁנִי –

השני אוכל פרות, ואם מת – ינתנו לשלישי. מת השלישי עד שלא ימות השני – השני אוכל פרות, ואם מת – יחזרו ליורשי נותן. הראשון אוכל פרות ומוכר קרקע; דברי רבי. רבן שמעון בן גמליאל אומר: אין לראשון אלא אכילת פרות בלבד.

ב. שנים שהיו באין ממדינת הים, אף על פי שמשאן ומתנן ומאכלן ומשקן באחד, ומת אחד מהן – אין חברו יורשו. ואם היה נוהג בו משום אחוה – חברו יורשו. משיצא הוא ובנו למדינת הים, ובא, ועמו אחד ואמר: 'זה אחי שנתן לי במדינת הים', ולו חמשה אחיו, ולפניהן בית חמשת פורין – הן אין נותנין לו כלום, והוא נותן להן שנות בחלקו. מת – הוא נוטל מה שנתן, והשאר מביאין לאמצע וחולקין. משיצאו הוא ואביו למדינת הים, ומת הבן, או שמת האב – לעולם נכסיו בחזקת זקן.

ג. הכותב דייתקי והיה מתירא מן היורשין – נכנסין אצלו במבקרין אותו, שומעים דבריו מבפנים ויוצאין וכותבין מבחוץ. פריא שכתב דייתקי, שכיב מרע שכתב נכסיו מתנה,

אף על פי שזוּכָּה לְאַחַר מִתְנָה – לֹא עָשָׂה כְּלוּם. אָבֵל הַפּוֹתֵב נִכְסָיו בְּשֵׁם חֲבֵרוֹ וְזָכָה לְאַחַר מִיתָה – דְּבָרָיו קְיָמִין. הַפּוֹתֵב דִּייתִיקִי, יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ. מִתְנָה – אֵין יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ. אֵיזָה הוּא דִּייתִיקִי? דָּא תְּהֵא לִי לְעֵמֹד וְלְהִיּוֹת, אִם מִתִּי יִנְתְּנוּ נִכְסֵי לְפִלּוֹנִי. אֵיזוֹ הִיא מִתְנָה? מִן הַיּוֹם יִנְתְּנוּ לְפִלּוֹנִי. הַפּוֹתֵב דִּייתִיקִי, עַד שְׂלֵא זָכָה בֵּין הוּא וּבֵין אַחַר – יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ. מִשְׁזָכָה בֵּין הוּא וּבֵין אַחַר – אֵין יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ. אַפּוֹטְרוֹפִין, עַד שְׂלֵא הִחְזִיקוּ בְּנִכְסֵי יְתוּמִין – יָכוֹלִין לְחֹזֵר בְּהֵן. מִשְׁהַחְזִיקוּ בְּנִכְסֵי יְתוּמִים – אֵין יָכוֹלִין לְחֹזֵר בְּהֵן. אַפּוֹטְרוֹפּוֹס שְׁמַנְהוּ אָבִי יְתוּמִים – יִשְׁבַּע. שְׁמַנְהוּ בֵּית דִּין – לֹא יִשְׁבַּע. אָבֵא שְׂאוּל אוֹמֵר: אָף שְׁמַנְהוּ בֵּית דִּין – יִשְׁבַּע מִפְּנֵי שְׁהוּא כְּנוֹשֵׂא שְׂכָר.

ד. אַפּוֹטְרוֹפִין – תּוֹרְמִין וּמְעַשְׂרִין עַל נִכְסֵי יְתוּמִין. מוֹכְרִין בְּתִים, שְׂדוֹת וּכְרָמִים, בְּהֶמְהָ עֶבְדִּים וּשְׁפָחוֹת, לְהֶאֱכִיל יְתוּמִים, לְעִשׂוֹת לָהֶם סֶכֶּה לְזֵלֵב וְצִיצִית, וְכָל מִצְוֹת הָאֲמוֹרוֹת בְּתוֹרָה, וְלִקְנוֹת לָהֶם סֵפֶר תּוֹרָה וּנְבִיאִים, דְּבַר הַקְּצוּב מִן הַתּוֹרָה. אָבֵל אֵין פּוֹדִין עֲלֵיהֶן שְׁבוּיָן, וְאֵין פּוֹסְקִין עֲלֵיהֶן צְדָקָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת לְעַנְיִים, דְּבַר שְׂאִינוּ קְצוּב מִן הַתּוֹרָה. אֵינָן רִשְׁאִין לְהוֹצִיא

עבדיהם בני חורין, אבל מוכרין אותן לאחרים ואחרים מוציאים אותן בני חורין. רבי אומר, אומר אני: שנותן דמיו ופודה את עצמו. אין מוכרין ברחוק לקח בקרוב, ברע לקח ביפה. אין דנין לחוב ולזכות, להכנים ולהוציא ליתומים, אלא אם כן נטלו רשות מבית דין. וצריכין אפטרופין לחשב עם היתומים באחרונה; דברי רבי. רבן שמעון בן גמליאל אומר: אין ליתומין אלא מה שהניחו להם אפטרופין. מוכרין עבדים לקח בהן קרקעות, אבל לא קרקעות לקח בהן עבדים. רבן שמעון בן גמליאל אומר: אף לא עבדים לקח בהן קרקעות. אין בית דין עושין אפטרופין נשים ועבדים לכתחלה, ואם מנה אותן אביהן בחייו – עושין אותן אפטרופין. כתב בשטר: 'מעות וכלים יש לי ביד פלוני' – רשאים העדים לחתם. אבל אינו גובה עד שביא ראיה. רבי אומר, אומר אני: שלא יחתמו עד שיטלו רשות מבית דין, וכשהוא גובה – אינו צריך שביא ראיה. הניח בנים גדולים וקטנים, והיו גדולים נזונים וקטן בשתיקה – לא יאמרו קטנים: הרי אנו נזונים בדרך שניזנתם אתם. נשאו גדולים בחיי אביהן – לא יאמרו קטנים: הרי אנו

כב _____ שְׁעוּרִים יוֹמִיִּים לַיָּמֵי שָׁבוּעַ פְּרָשַׁת יִתְרוֹ: י"ט – כ"ח שָׁבַט, תשע"ה

נושאים בְּדֶרֶךְ שְׁנֵי אֲתֵם אֲתֵם. וְלֹא עוֹד: אֵלֶּא אֲפִלּוּ הִנִּיחַ לָהֶם
עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת, כָּלִי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב – הֲרִי אֵלַי שֶׁל עֲצָמוֹן. הִנִּיחַ
בְּנוֹת גְּדוּלוֹת וְקִטְנוֹת, וְהִיוּ גְדוּלוֹת נְזוֹנוֹת וּבָאוֹת בְּשִׁתְיָקָה, לֹא
יֹאמְרוּ קִטְנוֹת: 'הֲרִי אֲנִי נְזוֹנוֹת בְּדֶרֶךְ שְׁנֵי זִנְתֶם אֲתֵם'. נִשְׂאוּ
גְדוּלוֹת בְּחַיֵּי אַבְיָהוֹן – לֹא יֹאמְרוּ קִטְנוֹת: 'הֲרִי אֲנִי נֹשְׂאוֹת
בְּדֶרֶךְ שְׁנֵי אֲתֵם אֲתֵם'. וְלֹא עוֹד, אֵלֶּא אֲפִלּוּ הִנִּיחַ לָהֶן אַבְיָהוֹן
עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת, כָּלִי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב – הֲרִי אֵלַי שֶׁל עֲצָמוֹן.

יוֹם הַמִּישִׁי, כִּג שָׁבַט תשע"ה

לְמַדְתָּ כִּבְרֵי אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

בְּכָלִי: כְּתוּבוֹת י. וְרוֹשְׁלָמִי: מַעֲשָׂרוֹת כ. רַמְבַּ"ם: הַלְכוֹת שְׁקָלִים פֶּרֶק ד'; קְדוּשָׁה

הַחֲדָשׁ פֶּרֶקִים א, ב.

מִסְכֵּת בְּבֵא בִּתְרָא פֶּרֶק הַשִּׁיעִי

א. רבי נתן אומר: נחום המדי היה מדיני גזרות, אומר: הכותב נכסיו בשם חברו – אין כופין אותו לחזור. ואם התנה עמו על מנת כן – כופין אותו לחזור. המזכר שדה חברו במעמד חברו – לא עשה כלום. כתב וקיים מאחריו – דבריו קיימין.

ב. הבן הנזשא ונותן בשל אביו, אף על פי שהשטרות ואונות יוצאין על שמו – הרי הן של אביו. ואם אומר: 'מה שירשתי ממשל בית אבי אבא הן' – יעשה כמפרש בפרוש. האשה שנשאה ונתנה בשל בעלה, אף על פי שהשטרות ואונות יוצאין על שמה – הרי הן של בעלה. ואם אמרה: 'מה שירשתי ממשל בית אבי אבא הן, או ממשל בית אבי אימא הן' – יעשה כמפרש בפרוש.

ג. שתי נשים שילדו זכרים במחבא, וחזרו וילדו שני זכרים במחבא – שניהן הולכין אצל הראשון, ונוטלין חלק כזכר אצל השני, ונוטלין חלק כזכר. זכר ונקבה – שניהם הולכין אצל הראשון ונוטלין חלק כזכר. אצל השני ונוטלין חלק כנקבה. האומר: 'אם תלד אשתי זכר תטל מנה' ילדה זכר – נוטלת

מָנָה. 'אִם נִקְבָּה מְאֵתִים' יִלְדָּה נִקְבָּה - נוֹטְלַת מְאֵתִים. 'אִם זָכַר מָנָה, וְאִם נִקְבָּה מְאֵתִים' יִלְדָּה זָכַר וּנְקֵבָה, הַזָּכָר - נוֹטֵל שְׂשָׂה שָׁל זָהָב. וּנְקֵבָה - נוֹטְלַת חֲמִשִּׁים זָוָה. הָאֹמֵר: 'הַמְּבֹשְׂרֵנִי אִם יִלְדָּה אִשְׁתִּי זָכַר יִטּוֹל מְאֵתִים, אִם נִקְבָּה יִטּוֹל מָנָה, יִלְדָּה זָכַר - נוֹטֵל מְאֵתִים. יִלְדָּה נִקְבָּה - נוֹטֵל מָנָה. יִלְדָּה זָכַר וּנְקֵבָה - אֵין לוֹ אֶלָּא מָנָה.

ד. הָאֹמֵר: 'תֵּנוּ מְאֵתִים דִּינָר לְפִלוֹנִי, וְשִׁלֵּשׁ מְאֹת לְפִלוֹנִי, וְחֲמִשׁ מְאֹת לְפִלוֹנִי' - אֵין אוֹמְרִין כָּל הַקּוּדָם בְּשִׁטְר זָכָה, אֶלָּא בְּלֶם חוֹלְקִין בְּשׂוּהָ. יִצְאָת עֲלִיהֶן כְּתַבַּת אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב - בְּלֶן נוֹתְנִין בְּשׂוּהָ. אֲבָל אִם אָמַר: 'תֵּנוּ מְאֵתִים דִּינָר לְפִלוֹנִי, וְאַחַר כֶּךָ שִׁלֵּשׁ מְאֹת לְפִלוֹנִי, וְאַחַר כֶּךָ חֲמִשׁ מְאֹת לְפִלוֹנִי' - אוֹמְרִים כָּל הַקּוּדָם בְּשִׁטְר זָכָה. יִצְאָת עֲלִיהֶן כְּתַבַּת אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב - גּוֹבִין מִן הָאַחֲרוֹן. אֵין כְּהֵן - גּוֹבִין מִשְׁלִפְנֵי. אֵין כְּהֵן - גּוֹבִין מִשְׁלִפְנֵי פְּנִי. הָאֹמֵר: 'מְאֵתִים דִּינָר יֵשׁ לִי בְּיַד פִּלוֹנִי, וְשִׁלֵּשׁ מְאֹת בְּיַד פִּלוֹנִי, וְחֲמִשׁ מְאֹת בְּיַד פִּלוֹנִי, וּפִלוֹנִי יִטּוֹל מְאֵתִים דִּינָר, יִצְאָת עֲלִיהֶן כְּתַבַּת אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב - גּוֹבָה, וְאַף עַל פִּי שְׁלֵא נִתְפַּנְסוּ בְּלֶן. אֲבָל אִם אָמַר: 'וְאַחַר כֶּךָ יִטּוֹל

פְּלוֹנֵי מְאֵתִים דִּינָר, אִם נִתְכַנְסוּ בְּלֶן – נוֹטֵל, אִם לֹא – אֵין
 נוֹטֵל אֲלָא לְפִי חֶשְׁבּוֹן. הָאוֹמֵר: 'תָּנוּ מְאֵתִים דִּינָר לְפְלוֹנֵי,
 וְשֵׁלֶשׁ מְאֵת דִּינָר לְפְלוֹנֵי, וּפְלוֹנֵי וּפְלוֹנֵי יִירֶשׁ נְכָסֵי' יִצְאֵת
 עֲלֵיהֶן כְּתֻבַת אִשָּׁה וּבֶעֱל חוֹב – גּוֹבִין מִזָּה שְׂיִרֶשׁ שְׂאָר נְכָסִים.
 הָאוֹמֵר: 'תָּנוּ מְאֵתִים דִּינָר לְבְנֵי עִירִי' – אֵין דְּנִין בְּדִינֵי אוֹתָהּ
 הָעִיר, וְאֵין מְבִיאִין רְאִיָּה מֵאֲנָשֵׁי אוֹתָהּ הָעִיר. 'לְעֲנֵי עִירִי' –
 דְּנִין בְּדִינֵי אוֹתָהּ הָעִיר, וּמְבִיאִין רְאִיָּה מֵאֲנָשֵׁי אוֹתָהּ הָעִיר.
 הָאוֹמֵר: 'תָּנוּ נְכָסֵי לְפְלוֹנֵי וּפְלוֹנֵי עֲבָדִי' – לֹא זְכוּ בְּנְכָסִים וְלֹא
 קִנּוּ עֲצָמָן בְּנֵי חוֹרִין. 'חֲצִי נְכָסֵי לְפְלוֹנֵי עֲבָדִי, וְחֲצִי נְכָסֵי לְפְלוֹנֵי
 עֲבָדִי' – זְכוּ בְּנְכָסִים וְקִנּוּ עֲצָמָן בְּנֵי חוֹרִין. הָאוֹמֵר: 'כָּל נְכָסֵי
 נְתוּנִין לְפְלוֹנֵי עֲבָדִי וְהַשְּׂאָר לְשֵׁנִי' – זָכָה שֵׁנִי בְּרֵאשׁוֹן. רַבִּי
 שְׁמֵעוֹן אוֹמֵר: כָּל נְכָסֵי נְתוּנִין לְפְלוֹנֵי עֲבָדִי חוּץ מֵאֶחָד מֵרְבּוֹא
 שְׁבָהֶן – לֹא אָמַר כָּלום. 'חוּץ מֵעִיר פְּלוֹנִית וְשָׂדֶה פְּלוֹנִית' אִף
 עַל פִּי שְׂאִין שֵׁם אֲלָא אוֹתָהּ שָׂדֶה וְאוֹתָהּ הָעִיר – זָכָה עֲבָד זֶה
 בְּנְכָסִים וְקִנָּה עֲצָמוֹ בֶּן חוֹרִין. כְּשֶׁנֶּאֱמְרוּ דְבָרִים לְפָנֵי רַבִּי יוֹסִי,
 אָמַר: "שִׁפְתַּיִם יִשָּׁק מִשִּׁיב דְּבָרִים נְכוּחִים" (מְשָׁלִי כד).

ה. האומר: 'נַתַּתִּי שְׂדֵה פְּלוֹנִית לְפְלוֹנִי'. 'נַתַּתִּיהָ לוֹ'. 'נִתְּוֹנָה לוֹ'. 'תִּהְיֶה שְׂלוֹ' וְהָרִי הִיא שְׂלוֹ' – תְּרִי הִיא שְׂלוֹ. 'יִשׁוּל פְּלוֹנִי נָכְסִי, וְיִקְנֶה פְּלוֹנִי, וְיַחַלֵּק פְּלוֹנִי בְּנָכְסִי, וְיִזְכֶּה פְּלוֹנִי בְּנָכְסִי' – תְּרִי זֶה בְּמַתָּנָה. 'תִּנָּתֵן לוֹ' – רַבִּי אוֹמֵר: זָכָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: לֹא זָכָה, וְכוּפִין אֶת הַיּוֹרְשִׁין לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַמֶּת. האומר: 'עֲשִׂיתִי פְּלוֹנִי עַבְדִּי בֶן חוֹרִין'. 'עֲשִׂיתִיו בֶּן חוֹרִין'. 'עוֹשֶׂה אֲנִי אוֹתוֹ בֶּן חוֹרִין'. 'תְּרִי הוּא בֶּן חוֹרִין' – תְּרִי בֶּן חוֹרִין. 'עֲשִׂוּהוּ בֶּן חוֹרִין' – רַבִּי אוֹמֵר: זָכָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: לֹא זָכָה, וְכוּפִין אֶת הַיּוֹרְשִׁין לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַמֶּת. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הַכּוֹתֵב דְּיוֹסְתָמִין בְּלַע"ז – תְּרִי זֶה בְּמַתָּנָה.

יום שישי, כד שבט תשע"ה

לְמַדְתָּ כָּבֵר אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי ?

בבלי: כתבות יא. ירושלמי: מעשרות כא. רמב"ם: הלכות קדוש החדש פרקים ג, ד, ה

מסכת בבא בתרא פרק עשירי

א. האומר: 'נתתי שדה פלונית לפלוני'. והוא אומר: 'לא נתן לי פלוס' – לא אומר פלוס, שפא זכה לו על ידי אחר. ואם אומר: 'פתבתי שטר ונטלתי מעות ונתתי לו'. והוא אומר: 'לא נטלתי' – הודאת בעל דין כמאה עדים. האומר: 'עשיתי פלוני עבדי בן חורין'. והוא אומר: 'לא עשאני' – לא אומר פלוס, שפא זכה לו על ידי אחר. ואם אומר: 'פתבתי שטר ונתתי לו'. והוא אומר: 'לא נטלתי' – הודאת בעל דין כמאה עדים.

ב. האשה שהיתה יורשת, ועמדה והשביחה את הנכסים והבאתם לידי הרבוי – לא תאמר: 'תנו לי מה שהשביחתי את הנכסים'. ולא עוד, אלא אם יש שם נכסים שיש להן אחריות – גובה כתבתה. ואם לאו – אין גובה כתבתה אלא לפי השבון. האחין שהניח להן אביהן נכסים, ולאחד מהן יש לו בנים, ועמדו בניו של זה והשביחו את הנכסים והביאום לבית הרבוי – לא יאמר לו: 'תנו לי מה שהשביחו בני את הנכסים'. וכן הן לא יאמרו לו: 'תן לנו מה שאכלו בניך' אלא מה שאכלו –

אכלו מן האמצע, ומה שהשביחו - השביחו לאמצע. האחים שהניח להן אביהן נכסים, ועמדו והשביחו - השביחו לאמצע. ולא עוד, אלא אפילו הניח להן אביהן ספל או קרדס והשביחו, מה שהשביחו - לאמצע. האחין שנטל אחד מהן מאתים זוז, והלך ללמד תורה או ללמד אמנות - לא יאמר: 'אלו הייתי כפאן, הייתי גזון מן האמצע'. אלא אומרים לו: 'אלו היית כפאן, היית גזון מן האמצע, עכשו שנזונת נזונות משל עצמך'. האחין שנעשה אחד מהן גבאי או אפולמוסום, אם מחמת נכסים נפל - נפל לאמצע. ואם מחמת עצמו נפל - נפל לעצמו. חלה ונתרפא - נתרפא משל עצמו. אמר רבן שמעון בן גמליאל: בפה דברים אמורים? ברפואה שיש לה קצבה, אבל רפואה שאין לה קצבה - נתרפא מן האמצע. נשאו נשים והכניסו להם שדות - זה נוטל את שהוא שלו, וזה נוטל את שהוא שלו. ואם היתה הוצאה מן האמצע - מביאין לאמצע וחולקין. הכניסו להן בלים - זה נוטל את שהוא מכיר, וזה נוטל את שהוא מכיר, והשאר מביאין לאמצע וחולקין.

עשו פלים לנשיהם ולבניהם - הרי הן של עצמן. עשו פלים לעצמן - מביאין לאמצע וחולקין.

ג. שלח האב שושבינות, בשהיא חוזרת - חוזרת בעיניה. נשתלחה לאב שושבינות, בשהיא נגבית - נגבית מן האמצע. השושבינות - אין בה משום רבית. המשה דברים נאמרו בשושבינות: אין בה משום רבית, וחוזרת בעיניה, ונגבית מן האמצע, ואין השביעית משמטתה, ואין הכבוד נוטל בה פי שנים. עשה עמו שושבינות בפמבי, ומבקש שיעשה עמו בצנעא - יכול לומר לו: 'בדרך שעשית עמי בפמבי, אף אני אעשה עמך בפמבי'. עשה עמו בבתולה, ומבקש שיעשה עמו באלמנה - יכול לומר לו: 'בדרך שעשית עמי בבתולה, כך אני עושה עמך בבתולה'. עשה עמו שושבינות באשה אחת, ומבקש שיעשה עמו בשתי נשים - יכול לומר לו: 'לכשתשא אשה אחרת, אביא לך בשניה'.

ד. השולח סבלונות לבית המיו, ואכל שם שבעי בנים או דברים אחרים, מה שאכלו - אכלו, והסבלונות - קימות

במקומן. השולח סבלונות לבית המיו, דברים שדרבן להשתמש בהן בבית המיה – אין צריכה להחזיר בידה. ושאין דרבן להשתמש בהן בבית המיה – צריכה להחזיר בידה. מתה, דברים שדרבן להשתמש בהן בחיה – אין האב צריך להחזיר. ושאין דרבן להשתמש בהן בחיה – האב צריך להחזיר.

ה. בריא שכתב נכסיו מתנה, אף על פי שלא שיר קרקע כל שהוא – מתנתו קימת. שכיב מרע – מוציא מיד. מיד מי הוא מוציא? מידן. והן – אין מוציאין מידו; דברי רבי יעקב. רבי נתן אומר: אם היה שכיב מרע – הן צריכין להביא ראיה שהיה בריא. ואם היה בריא – צריך הוא להביא ראיה שהיה שכיב מרע.

ו. המסכן שהלק נכסיו על פיו, בין בחול בין בשבת – דברי חמת יעשו. אבל בריא – עד שיקנה בכסף ובשטר ובחזקה. רבי אליעזר אומר: נכסים שיש להן אחריות – נקנין בכסף בשטר ובחזקה. ושאין להן אחריות – אין נקנין אלא במשיכה. אמר רבי אליעזר: מעשה במדוני אחד שהיה בירושלים, והיו

לו מטלטלין הרבה, והיה מבקש לתנם במתנה, אמרו: אי
 אתה יכול מפני שאין לך קרקע? עמד וקנה סלע אחת סמוך
 לירושלים, אמר: צפוניו של זה ועמו מאה חביות של יין
 נתונות לפלוגי. דרומו של זה ועמו מאה חביות של יין
 נתונות לפלוגי וקימו את דבריו. בפה דברים אמורים? בחול,
 אבל בשבת – לא יעשה, ואם עשה – עשוי. רבי יהושע אומר:
 בחול אמרו, קל וחמר בשבת; דברי רבי מאיר. רבי יהודה
 ורבי אלעזר אמורים: בפה דברים אמורים? בחול, אבל בשבת
 – לא יעשה, ואם עשה – עשוי. רבי יהושע אומר: בשבת
 אמרו, קל וחמר בחול.

ז. נפל חבית עליו ועל אמו, הואיל אלו ואלו באין מבח ירושה
 – אלו ואלו מודים שיחלוקו. אמר רבי עקיבה: מודה אני בזה
 בדברי בית הלל שהנכסים בחזקתן.

שַׁבַּת קָדֵשׁ, כֹּה שְׁבַט תשע"ה

לְמַדְתָּ כִּבְרָא אֶת הַלְמוּד הַיּוֹמִי?

בְּכָלִי: כְּתוּבוֹת יב. יְרוּשָׁלַיִם: מַעְשָׂרוֹת כב. רַמְבַּ"ם: הַלְכוֹת קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ פְּרָקִים ו, ז, ח

מִסְכַּת בָּבָא בִּתְרָא פֶּרֶק אֶחָד עָשָׂר

א. פְּשׁוּט שְׁפַתְּב עֵדְיו מֵאַחֲזָרְיו, מְקַשֵּׁר שְׁפַתְּב עֵדְיו מִתּוֹכוֹ – שְׁנִיחָן פְּסוּלִין. רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר: מְקַשֵּׁר שְׁפַתְּב עֵדְיו מִתּוֹכוֹ – כָּשֶׁר, מִפְּנֵי שְׂיָכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ פְּשׁוּט. הַשֵּׁיב רַבִּי עַל רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל: וְהֵלֵא זְמוּנָא שֶׁל שְׁטַר מוֹכִיחַ עָלָיו, אִם פְּשׁוּט הוּא, וְאִם אֵינוֹ פְּשׁוּט. אִי זֶה הוּא מְקַשֵּׁר? כְּתַב שֵׁם הַפְּלוּחַ וְשֵׁם הַלּוּחַ, מְקוֹם הַלּוּחָה, מְקוֹם הַמּוֹכֵר, מְקוֹם הַשְּׁעָדָה, מְקוֹם הַמְּעוֹת, מְקוֹם הַזְּמוּן, קוֹשְׁרוֹ מִלְמַעְלָה, וְהַעֲדִים מִלְמַטָּה – כָּשֶׁר.

ב. גּוֹפוֹ שֶׁל שְׁטַר: בְּיוֹם פְּלוּגִי, בְּשַׁבַּת פְּלוּגִי, בְּחֲדָשׁ פְּלוּגִי, בְּשַׁנְיָה פְּלוּגִי, וּבְמַלְכוֹת פְּלוּגִי. לֹא כְּתַב בּוֹ שֵׁם הַיּוֹם – יָדוּ

על התחתונה כל אותה שבת. לא כתב בו שם שבת - ידו על
 התחתונה כל אותו חדש. לא כתב בו שם חדש - ידו על
 התחתונה כל אותה שנה. לא היה כתוב בו שם שנה - ידו על
 התחתונה כל אותה מלכות. היה כתוב בו: 'דהב' - נותן לו
 דינר של זהב. 'דהב דינרין' - נותן לו שני דינרין של זהב.
 'בדינרין דהב' - נותן לו בשני דינרין דהב. 'בדינרין ודהב' -
 נותן לו שני דינרין של פסף בדינר של זהב. היה כתוב: 'פסף'
 - נותן לו דינר של פסף. 'פסף דינרין' - נותן לו שני דינרין
 של פסף. 'בדינרין פסף' - נותן לו בשני דינרין של זהב פסף.
 'דינרין וכסף' - נותן לו שני דינרין של זהב ודינר פסף. 'דהב
 דאת חיב לי' - אין פחות מדינר של זהב. 'פסף דאת חיב לי'
 - אין פחות מדינר של פסף. 'דהב דינרין דאינון דיחמי'
 והשאר מחוק - אין פחות מדינר זהב. 'דריאבון' - נותן לו כל
 מה שדריאבון שהוא שוה. פיוצא בו: הנזשא ונותן עם חברו
 בשוק, ואמר לו: 'זהב דאת חיב לי' - אין פחות מדינר של
 זהב. 'דריאבון' - נותן לו כל מה שדריאבון שוה.

ג. הַמוֹצֵיא שְׁטַר בְּכָבֵל – גּוֹבֵה עָלָיו כֶּסֶף בְּכָל. שְׁטַר בְּאַרְץ
יִשְׂרָאֵל – גּוֹבֵה עָלָיו כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הִיָּה כְּתוּב בּוֹ כֶּסֶף
סֶתֶם, וְהוֹצִיאֹ בְּכָבֵל – גּוֹבֵה עָלָיו כֶּסֶף בְּכָל. בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל –
גּוֹבֵה עָלָיו כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הִיָּה כְּתוּב כֶּסֶף סֶתֶם – הָרִי זֶה
גּוֹבֵה כָּל (מְקוֹם) שְׁיִרְצָה, מִה שְׂאִין כֵּן בְּכַתְּבַת אִשָּׁה. בֵּין
שְׁכָתוּב בּוֹ: 'לָזֶה פְּלוֹנִי מִן פְּלוֹנִי, וּבֵין שְׁכָתוּב בּוֹ: 'אֲנִי פְּלוֹנִי
לְיִתִּי מִן פְּלוֹנִי וְהַעֲדִים לְמַטָּה – כָּשֶׁר. לְעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן יִלְמַד מִן
הָעֲלִיּוֹן בְּמִקְשָׁר. בָּאוֹת אַחַת וְלֹא בְּשֵׁתֵי אוֹתִיּוֹת. בֵּין חָנָן לְחֲנָנִי
וּבֵין עֲנָן לְעֲנָנִי, עַל אוֹת אַחַת – מְקִימִין אוֹתוֹ. עַל שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת
– אֵין מְקִימִין אוֹתוֹ. וְאִיזְהוּ קִיּוּמוֹ? אֲנִי פְּלוֹנִי לְיִתִּי מִן פְּלוֹנִי.
וּפְלוֹנִי וּפְלוֹנִי לָזֶה הֵימָנוּ. קוֹשְׁרוֹ לְמַעְלָה וְהַעֲדִים לְמַטָּה – כָּשֶׁר.

ד. כּוֹתְבִין גַּט לְאִישׁ שְׁלֵא מִדַּעַת אִשָּׁה, אֲבָל אֵין כּוֹתְבִין אֵלֶּא
מִדַּעַת הָאִישׁ. כּוֹתְבִין שׁוֹבֵר לְאִשָּׁה שְׁלֵא מִדַּעַת הָאִישׁ, אֲבָל
אֵין כּוֹתְבִין אֵלֶּא מִדַּעַת הָאִשָּׁה. כּוֹתְבִין שְׁחֵרוּר לְרַב שְׁלֵא
מִדַּעַת הָעֶבֶד, אֲבָל אֵין כּוֹתְבִין שְׁלֵא מִדַּעַת הָרַב. אוֹנְקְלָסְיָא –
שְׁלֵא מִדַּעַת הַמַּלְוָה, אֲבָל אֵין כּוֹתְבִין אֵלֶּא מִדַּעַת הַלְוָה.
דֵּיִיתִיקָאוֹת, אִפּוֹתִיקָאוֹת וּמַתְנּוֹת – שְׁלֵא מִדַּעַת הַנּוֹתָן, אֲבָל

אין כותבין אלא מדעת המקבל. שטרי מקח וממכר, שטרי ארסיות וקבלת בהמה שלא מדעת נותן, אבל אין כותבין אלא מדעת המקבל. גזרידין ופרוסבולין – שלא מדעת שניהן. רבי אומר, אומר אנני: שאין כותבין פרוסבול אלא מדעת הלוח. משנין את השטר מעברית ליונית, ומיוונית לעברית, ועושין לו קיום בית דין. נמחק או שהרקיב, נמוק או שנמשמש – מביאו לבית דין ועושין לו קיום בית דין. נקרע או שאבד – מביא עדיו לבית דין, ועושין לו קיום בית דין. איזהו קיום בית דין? במוֹתב פלוני בן פלוני הוציא פלוני לפנינו שטרו קרוע, ובדקנו עדותן של עדים ונמצאת מתכוננת – גובה ואין צריך להביא ראיה. ואם לאו – צריך להביא ראיה.

ה. שטר שיש בו מחק או תלוי, מגופו – פסול. שלא מגופו – כשר. ואם החזירו למטה, אפלו מגופו – כשר. שטר שהתמו עדיו לאחר שאלת שלום – פסול, שלא התמו אלא על שאלת שלום. החזיר בו דבר אחד או שני דברים מענינו של שטר – כשר. כתבו בדרך זה והתמו עדיו בדרך השני – פסול.

ו. הרחיק את העדים מן הכתב מלא שני שיטין - פסול. פחות מכאן - כשר. וכמה יהיו עדיו רחוקין מן הכתב ויהא כשר? כדי שיהו נקרין עמו; דברי רבי. רבי שמעון בן אלעזר אומר: מלא שיטה אחת. רבי דוסתאי בר ינאי אומר: מלא חתימת שני עדים. שטר שחתמו עליו חמשה עדים, ונמצאו שלשה הראשונים קרובין או פסולין - התקיים עדות בשאר עדים. פתבו בחמשה לשונות, וחתמו עליו חמשה עדים בחמשה לשונות - כשר. נקרע - כשר. נתקרע - פסול. נקרע בו קרע של בית דין - פסול. מחוק או שהרקיב, או שנעשה בכברה - כשר. נמוק או שנמשמש ובבואה שלו קימת, אם יכול לקרות - כשר. אם לאו - פסול. האחין שהניח להן אביהן מרחץ, אחד עני ואחד עשיר - לא יאמר עני לעשיר: הריני לוקח פנגדן מן השוק ומרחץ, אלא אומר לו: אם יש לך בוא וחרחץ. והוצאה לאמצע. עשאם אביהן לשכר - השכר לאמצע. אחד מרחץ ואחד הנות ואחד בית הבד.

ז. האומר: עשו טבי עבדי בן חורין. והיו שם שני טבין - אין דורשין לשון הדיוט לומר, לזה היה אוהב ולזה לא היה אוהב,

אָלָא, שְׁנִיֵּהוּן יוֹצֵאִין בְּנֵי חוֹרִין, וְנוֹמְלִין מִשְׁנִיֵּהוּן דְּמִי אֶחָד מֵהוּן.
האומר: 'תנו מאתים דינר ליוסף בן שמעון'. והיו שם שני יוסף
בן שמעון – איז דורשין לשון הדיוט לומר לזה הנה אוהב ולזה
לא הנה אוהב, אלא שניהם חולקין בשוה. יצאת עליהן כתבת
אשה ובעל חוב – שניהן נותנין בשוה. הוציא אחד מהן שטר
על חברו שחייב לו – לא יאמר לו: 'שלי הוא שאבד ממני',
אלא כל שהשטר בידו גובה. נמצא לאחד בין שטרותיו: 'שטר
של יוסף בן שמעון פרוע' – שטרות שניהן פרועין. וכשהוא
גובה – אינו גובה אלא מדעת הלזה. האומר לבנו: 'שטר בין
שטרותי פרוע', ואין ידוע איזה הוא – השטרות כלן פרועין.
וכשהוא גובה – אינו גובה אלא מדעת הלזה.

ח. המלוה את חברו על ידי ערב – לא יפרע מן הערב. ואם
אמר: 'על מנת שאפרע ממי שארצה' – יפרע מן הערב.
המלוה את חברו על ידי שני ערבין – לא יפרע מאחד מהן.
ואם אמר: 'על מנת שאפרע מאחד מהן' – יפרע מאחד מהן.
שטר היוצא מיד ערב – תרי זה אינו גובה. ואם כתב בו בעל
חוב: 'פבר התקבלתי הימנו' – תרי זה גובה.

יְהוּדֵי יִקְרָא!

בְּקִבְעוֹת שֶׁל כְּמָה דְקוֹת בְּיוֹם אַתָּה יִכּוֹל לְזַכּוֹת לְלַמֵּד אֶת כָּל
שֵׁשׁ סְדְרֵי הַתּוֹסֵפְתָא!!!

לְקַיִם בְּנוֹ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל

הַשְׁתַּדְּלוּ וְהִרְבוּ תַחֲנִינָה לְרַפּוּאָתוֹ הַשְּׁלִימָה שֶׁל כ"ק מוֹהַר"ר
רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה בֶּן מַלְכָּה שְׁלִיט"א

הַזְדַּמְנוּת נִפְלְאָה!

”הַמּוֹשֵׁתֶיךָ בְּהַדְפָּכַת ”אֲשֶׁר

בְּנִחָל”, (אף כְּמָה אֲנָשִׁים בְּנִחָד), יִנְכָּה

לְיִשׁוּעָה בְּכָל עֲנִיָּן שִׁיִּצְטָרֵךְ...”

